

mlada postopača? V šolo nista šla, ničesar se naučila. Bégata po gozdu, da še druge motita pri delu. Idita raje tjà, kamor so vaju poslali stariši vaši, ker le tisti se sme igrati, kdor je storil vse, kar mu je bila dolžnost storiti.“

Otroka sta se sramovala, šla v šolo, in če sta tudi prišla prepozno, učila sta se pridno, prav pridno.

Z. Ž.

Sreča.

temnem gozdu, ne daleč od sinjega morja, živeli so nekdam trije bratje sami záse, oddaljeni od vrvenja svetá. Nesrečni so bili, ker so izgubili vže v nežnej mladosti ljube stariše. Dokaj časa so preživali vže v samoti in žalosti. Starejšemu bratu se je najprej zdolgočasiló v tej pustinji, zatorej reče ostalima: Izvestno je za tem gozdom še kako gorovje, a za gorovjem širni rodoviti svet. Drugi reče: Za gozdom se širi sinje morje a onkraj morja so lepa, imovita mesta; ondu se najde vsega, česar si zaželi sreé. A najmlajši pristavi: Kdo vé, so-li v ónej deželi tudi tako lepa drevesa, kakor tukaj v naši pustinji; kdo vé, je-li tam tudi ptički tako sladko pojó, kakor tù v prijaznej okolici našega doma. — Nato reče starejši odločno: Čemu bi svojo mladost tù iztratil?! Raje idem v daljni svet, iskat svoje sreče. Tudi jaz idem, dé drugi; najti hočem v daljini svojo srečo, vedel bi rad, je-li mi sreča mila? Tretji pa, kateremu nista dopala odloka njegovih bratov, povési glavo in — molčí. Spoznal je, da mora z njima, ker sam vender ne more ostati doma. — Vsi trije osedlajo toraj svoje lepe vrance, vzemó svoje blesteče, ostre sulice in otidejo vsak po svojem potu — iskat sreče.

Najstarejši prehodi gorovje in pride v širno, rodovito deželo. Drugi je preplul sinje morje in našel vsa ona lepa, imovita mesta, o katerih se mu je doma sanjalo. Oba brata našla sta vse, vse, česar sta iskala — le sreče, jedino le sreče nista mogla najti nikjer. Najmlajši bratec pa se še ni daleč podal iz doma — bil je komaj na kraji gozda — ko se mu jame zazdevati, da mu v prsih nečesa manjka — pogrešal je sreá. Obstoji in reče lepemu vrancu: Bolje bode, ako se povrneva nazaj v domovino, v sredino najine pustinje. Izpodbôde konja in ta ga po bliskovo nese óni pot, po katerem sta bila prišla. S solzami v očéh pozdravlja ljubljene domače lokve. Sveža vonjava mu dehti nasproti; sedàj uméje skrivnostno šumenje dreves, uméje sladko ptičje petje; zazdí se mu, da se vse raduje njegove vrnitve.

Dospevši do svoje domače hiše, najde na nje pragu deklico, zlatorumenih las in nebeških očij. V rokah ima preslico, pri nogah pa jej v krilu leži lágodno zvita mačica in spi.

Izenaden vpraša mladenič ljubeznivo prikazen: Kdo si, lepo dete?

Ljubeznivo se smijoč, pogleda ga deklica in mu odvrne z zvonkim glasom: Jaz sem — sreča!

Janja.

